

Mihčevi purčki.

I

apa kosmata, da je bil res dan 2. julija 189. leta soparen in vroč dan — pravi pravcati pasji dan? Žabe in žabice, navajene vročih dni, so kar zijale vročine.

In tam pred Mihčevo hišo!

E, Rjavček je danes ni stražil; lomil je psička zaspanec. Ali ga je! Ni se mu mogel ubraniti nagajivček: leno je telebnil z životom pod klopi, zvil se in dremal, dremal, pa — zaspančkal. In spančkal bi bil Rjavček naprej in naprej, da ne bi ga bile ščipale te nadležne in sitne muhe venomer. Čas in čas je hlastnil po kateri, ko so reve postale le preveč sitne. Mirú mu pa le niso dále.

Maček, tisti grešni, se je leno pretegal na klopi in ‚drnavsal‘ svoj ‚drnav‘, ko je spet koklja prikokljala s piščeti tja in ga vzbudila. No, pa stari grešnik bi bil le zopet ‚štreno‘ vlekkel. Že je hrščal mežé, in niti sitnice muhe bi ga ne bile vzdramile, da bi se ne bilo zamotalo tam v travi piščé, eh, tisto skominasto piščé, ki je tako milo čivkalo in klicalo svojo mamico na pomoč. Maček je bil takoj na vseh štirih, kot bi ga bil z vodo polil. Srpo in lakomno je pogledoval zdaj kokljo, zdaj piščé. Pa da se ta koklja ne pobere stran, ali pa da bi vsaj ne čivkalo tako to piščé! Tako se pa mačku zastonj cedé sline, da jih komaj sproti požira!

In ti purčki Mihčevi! Jej, kakšni so že! Pa kakšni bi že bili, da bi bili lanski: To bi človek komaj vzdignil enega. In pa, to bi se šele šopirili! Saj se še tako oni-le večji včasih našemi, kakor da je že velik: razprostre repna peresa v kolo, razpre ti peruti ter jih zabrusi po tleh, skrči še vrat, da ti je kot kuhan rak, potlej pa vozi ‚kočijo‘ po dvorišču ponosno, kot da je ves svet njegov, in kavdra na vse pretege. In ta-

krat da bi mu pokazal kdo rdeč robec ali ga kako oponašal?! Ejej, ali bi videl!

Tistikrat so se kopali purčki v prahu pred pragom. Pa glej! Muha je pribrenčala in sedla ravno najhujemu prevzetnežčku na glavo. Mari je vedela, da je to sitnežčkova glavica? Saj ni bilo nikjer zapisano, in tudi ko bi bilo! — Purček jezno zakavdra svoj ‚kavdrkavdr‘ in v istem hipu strese z glavo, da se od strahu onemogla muha, padajoča k tlom, komaj še ujame s krili. Ali ravno takrat jo je ugledal drugi purček. Že je nameril s kljunčkom in čebavsnil za njo, pa udaril je ž njim ob pesek, muhe ni zadel. Srečno je odbrenčala muha, brenčala pod drevjem na vrtu naprej in naprej čez cesto v sosedovo deteljo. Purčki pa drug za drugim za njo! Šele v detelji so jo izgrešili, ko se je nekamo zarila. Jej, purčki, zdaj pa le nazaj! Bežite iz detelje hudega soseda! Če vas dobi v roko, zavije vam vratove; gotovo zavije!

Purčki so brzo pozabili na muho: kavs, čavs in — hãm sočnato deteljo! Kot o praznikih se jim je godilo in cvrlo. Zadovoljno so kavdrali. Kaj ne bi?

Hudi sosed je klepal koso. Jutri še ob rosi ima pasti detelja. Kar mu počí na uho kavdranje purčkov. — Malo postoji . . . Na to nekaj zamrmlja, vgrizne se v ustno in jezno vrže koso v travo. Potlej pograbi pest krepelcev in se ves srdit krade počasi in previdno naprej, od koder je slišal kavdranje. — Ugledal jih je; jeza ga zgrabi. ‚Švik‘ zavihiti krepelce, da pade tam naprej nekje na tla.

Prestrašeno zakavdrajo purčki in zbeže; in beže, beže. Vsi? — Ne vsi! . . .

Glej, oni ponosni purček leži zadet na tleh. Peruti in glavica in nožici mu nerodno čepijo ob telesu. Več se ne gane! Zaprl je očesci . . .

Hudi sosed se je umaknil. Ni mu bilo žal zlobnega čina. Vest mu je sicer glasno očitala, da je ubijalec nedolžne živalce; pa ustil se je: „Naj jih pa doma redi; detelje nisem sejal za njegove purčke; še druge mu pobijem.“

In hudi sosed je klepal dalje koso . . .

In tam v detelji?

Čuj, čuj! Pregnana purčka sta se prikradla do ranjenega tovariša. Kaj mu neki šepečeta? Kaj si stikajo glavice? . . . Oh, glej, glej! Z glavico mu božata lice, in s kljunčkom ga poljubujeta in s peruti ga objemčkata . . . In kličeta ga, kličeta po svoje; in mnogo imata opraviti okoli njega In poglej, purčka vzdigujeta tovariša . . . In zdaj — poglej čuda: domu hitita ž njim, v kljunčkih ga držeč za peruti — — —

II.

Nekam naglo se je obrnil Rjavček pod klopjo, in gledal ta izprehod. Z repom je po malem migal in ni trenil z očesom. Muhe so mu tedaj brez skrbi srkale kri. Še mačka je to malce pretreslo; pretrgano je mijavkal in nekam pobito. Več ni imel pregrešnih misli po onem piščetu v travi.

Purčka lahno položita tovariša v travo pred hišo. Zopet si delata skrbi in skrbi. In kličeta ga, kličeta po svoje. In zopet mu božata z glavico lice; in s peruti ga objemčkata . . . Tovariš skloni glavico in odpre očesci . . . Zravna se pokonci in zakavdra bolj onemoglo in žalostno . . . Zopet počene v travo, pa očesec ne zapre. Tovariša začneta glasno kavdrati, in purčki si stikajo glavice in božajo drug drugega . . .

Pes in mačka in koklja in piščki in kokoške in race in petelin, vsi, vsi prihite in veselo skačejo okoli purčka, in vsak po svoje poje in gode ter oznanja svetu ta prečudni dogodek.

* * *

Mihčeva teta so prišli takrat s polja domu s košaro plevela na glavi. Začudili so se nenavadni živahni godbi domačih godcev pred hišo. Gredo bliže. Precej spoznajo, da je večji purček spodkrepeljen, in takoj vedo, kdo ga je, — hudi sosed. „Oh, grdo človeče to, ta naš sosed!“ Skočijo po betev masla v omaro ter pomažejo ž njim purčku bolečino. In purček je bil kmalu zdrav, vsaj drugi dan je bil skoro zopet čil, „kočije“ pa ni vozil po dvorišču dolgo za tem.

O tem smo mi drugi kmalu izvedeli. Vse se nam je čudno zdelo, vse, od kraja do konca. Tistega purčka smo šli večkrat gledat. Kaj vam pravim, čisto je ozdravel, čisto. Hudega sosedovega strica se pa zdaj boje, hudó boje . . .

J. S.

Ne devajte vsake reči v usta.

Bogumil je imel navado, da je vsako reč, ki jo je dobil v roke, vtaknil v usta. Radi tega so ga starši pogosto opominjali, še celo kaznovan je bil, a poboljšal se le ni.

Nekega dne so zboleli njegova mati. Poklicani zdravnik izjavi, da so se mati močno prehladili, ter jim napiše zdravilo. Po zdravnikovem odhodu pošljejo mati v lekarno po zdravilo. Prinesla je je starejša sestra, ter postavila na mizo poleg postelje. Ko Bogumil steklenico z zdravilom zapazi, seže neopažen trenutek po nji, nagne jo k ustom in nekaj izpije. Kmalu pa se ga loti glavobol in grozne želodčne bolečine. Zvijal se je kakor črv, če stopiš nanj. Njegov obraz je bil bled in popolnoma izpremenjen. Oči so mu bile izbuljene; na ustnicah pa se mu je zbirala zelena pena. Oče in bolna mati sta se silno prestrašila, ko sta ugledala Bogumila na peči. Skoro že ni mogel več govoriti.

„Najbrže se je ustrašil psa, s katerim se je igral popreje!“ je ugibala sestra.

„Pa vendar ni pes stekel? Ko bi ga bil ugriznil?“ premišljujejo oče. Ali nobene rane ni najti na njegovem telesu.

Hitro spet pozovejo zdravnika. Komaj pa ga ta ogleda, že zakliče: „Moj Bog, deček je zastrupljen!“

Prav tačas pa so že tudi mati opazili, da je steklenica z zdravili skoro do polovice prazna.